

Sajarah Sing Kaumpet saka Ayat Patang Puluh — Nomer Telulas

Nomer Telulas

Jeff Pippenger

2026-05-28

Minangka pralambang utama saka wong satus patang puluh papat ewu, Pétrus ngadeg ana ing Panium ing taun 2026 makarya kanggo mbeneraké ramalan palsu tanggal 18 Juli 2020. Pakaryané ing bab iku selaras karo pakaryané Josiah Litch nalika mbeneraké tanggal 11 Agustus 1840 lan pangenalané Samuel Snow tumrap tanggal 22 Oktober 1844. Pambenerané Litch maringi kakuwatan marang pekabarané malaékat kapisan lan pangenalané Snow maringi kakuwatan marang pekabarané malaékat kapindho. Panyengkuyung kakuwatan marang pekabarané malaékat kapisan lan kapindho iku dados pralambang tumrap panyengkuyung kakuwatan marang pekabarané malaékat katelu. Ciri-ciri malaékat kapisan lan kapindho kawewakaké ana ing malaékat katelu minangka gabungan antarane pekabaran paukuman saka njaba lan pekabaran internal saka sesambaté panguwuh ing tengah wengi ing pasemon bab sepuluh prawan.

Ing sawijining panerapan rangkep telu tumrap wangsit, panerapan kapisan lan katelu, kang uga dadi wiwitan lan pungkasan, bakal nduwèni sipat-sipat kang sajjajar. Bubar iki, ana sawijining sadulur kang wis mbabar sawetara bebener kang ana gandhèng cenenge karo bilai kang kapisan ing Wahyu sanga, kang, manawa ditrapaké miturut asas Alfa lan Omega, nuduhaké sawijining peneguhan jero manèh tumrap “lindhu” ing Wahyu sewelas. Hukum Minggu ing Amerika Sarékat iku “lindhu” kang dhisik kawujud nalika Revolusi Prancis, nalika Prancis, kang dadi salah siji pérangan saka sapuluh bangsa kang mbentuk susunan kenabian Roma kapisan ing kitab Daniel, digulingaké. Mulané, pasal sewelas ngandika manawa saprasepuluh péranganing kutha iku ambruk.

Lan ing jam iku uga ana lindhu gedhé, lan saprasepuluhing kutha ambruk, lan sajroning lindhu iku wong pitung ewu padha tiwas; dene sisane padha kagèt banget lan ngluhuraké Gusti Allahing swarga. Wahyu 11:13.

Sanalika sawisé ayat iki, Islam saka bilai katelu rawuh.

Bebaya kapindho wis kliwat; lan lah, bebaya katelu tumeka kanthi enggal. Wahyu 11:14.

Para pelopor ngarep-arep bilih “bilai ingkang kaping tiga” badhé enggal ngetutaké bilai ingkang kaping kalih, nanging tembung ingkang dipunjarwakaken dados “enggal,” tegesipun dumadakan lan boten kinira, ingkang dados ciri khas serangan dadakanipun Islam. Bilai ingkang kaping tiga boten badhé dumugi ing tanggal 22 Oktober 1844 kados ingkang dipunduga déning para pelopor, nanging nalika bilai punika dumugi, kadadosanipun badhé “dumadakan lan boten kinira,” kados ingkang kelampahan ing 9/11, mila nandhani

wiwitaning pemeteraian tumrap satus patang puluh sekawan èwu, ingkang mungkasi sakedhap sadèrèngipun lindhuing angger-angger Minggu.

“Lindhu” saka hukum Minggu iku minangka gonjang-ganjinging kéwan “bumi”, lan nalika 9/11 dumugi, Sister White nedahaké bilih Pangéran jumeneng kanggo “nggonjang-ganjing bumi kanthi nggegirisi.” Ing wiwitaning panyegelan lan ing pungkasané, kéwan bumi iku digonjang-ganjing, mulané ana “lindhu gedhé.”

“Bab iki durung tau dakucapaké. Aku wis ngucap, nalika aku ndeleng gedhong-gedhong gedhé lagi dibangun ana ing kana, tingkat demi tingkat, ‘Pemandhangan kang nggegirisi apa sing bakal kelakon nalika Pangéran jumeneng kanggo ngguncang bumi kanthi nggegirisi! Banjur tembung-tembung ing Wahyu 18:1-3 bakal kaleksanan.’” Review and Herald, July 5, 1906.

Pangéran “jumeneng” nalika ana owah-owahan ing pakaryan dispensasional Panjenengané, kaya kang kedadéan nalika Stefanus dibenturi watu lan ing tanggal 22 Oktober 1844, nalika pangadilan tumrap wong mati diwiwiti. Nalika pangadilan tumrap wong urip diwiwiti ing 9/11, Pangéran jumeneng manèh, banjur Panjenengané ngguncang kéwan bumi, kaya dene bakal Panjenengané tindakaké ing pungkasaning panyegelan wong satus patang puluh papat ewu, nalika Panjenengané ngowahi pakaryan dispensasional Panjenengané saka pasamuwané marang wedhus grombolan liyané, yaiku wong-wong kang isih ana ing Babil.

Inkang sampun kapanggih déning sadèrèkipun Daniel punika inggih punika ciri-ciri bilai ingkang kapisan, ingkang selaras kaliyan paseksèn bab “lindhu ageng” wonten ing pasal sewelas, cocog kaliyan sajarah saha pamanggih para pionir bab sajarah ingkang nglaksanani kasampurnaning bilai kapisan punika.

Lan malaékat kang kaping lima muni kalasangkane, lan aku weruh ana lintang tumiba saka swarga menyang bumi; lan marang dhèwèké kaparingaké kunci jugangan tanpa dhasar. Lan dhèwèké mbukak jugangan tanpa dhasar iku; banjur munggah kumelun saka jugangan mau, kaya kumeluning pawon gedhé; lan srengéngé sarta hawa dadi peteng marga saka kumeluning jugangan iku. Lan saka ing kumelun mau metu walang marang bumi; lan marang wong-wong mau kaparingaké kakuwasan, kaya kalajengking-kalajengking ing bumi duwé kakuwasan. Lan marang wong-wong mau dipréntahaké supaya aja ngrusak suket ing bumi, utawa samubarang kang ijo, utawa wit apa waé; nanging mung manungsa-manungsa kang ing bathuke ora duwé meterai Allah. Wahyu 9:1-4.

Para pelopor kanthi leres nerapake ayat-ayat punika dhateng sajarah ingkang ngenalaken Mohammed, ingkang miyos ing taun 570, nyawijèkaké suku-suku ing taun 606, nampi wahyu kapisan ing taun 610, hijrah dhateng Madinah ing taun 622, miwiti peperanganipun ing taun 624, lan séda ing taun 632. “Sumur tanpa dhasar” sacara profetis nggambaraken wujud panyingkaping Sétan ingkang énggal, nanging Mohammed miwiti saking Arabia, ingkang ugi katelah sumur tanpa dhasar amargi ara-ara samun ingkang amba.

Muhammad dados ratu kenabian, utawi kados dene dipunsebut, “ingkang saged dipunpitados” ing taun 606, nalika piyambakipun ngrampungaken pasulayan ing antawisipun manéka taler ingkang sami kebentur prakawis sinten ingkang kedah dipunparengaken ngembalèkaken watu pondhasi “watu ireng” Ka'bah. Ka'bah punika satunggaling wangunan awujud kubus (mila asmanipun “Ka'bah,” ingkang tegesipun “kubus” wonten ing basa Arab) ingkang mapan wonten ing tengah Masjid Agung Mekah ing Saudi Arabia. Wangunan punika kirang langkung inggilipun 43 kaki, ambanipun sewelas kaki lan dawanipun 10 kaki, kaadegaken saking granit lan marmer, kanthi kain ireng saking sutra lan katun ingkang nutupi. Ka'bah sampun wonten dangu sadèrèngipun Muhammad, lan miturut tradhisi Islam, wiwitanipun dipunbangun déning Abraham lan putranipun Ismael dados griya pangibadah dhateng Gusti Allah ingkang Tunggal (Allah). Lumantar abad-abad, papan punika kebak brahala lan dipunginakaken dados papan suci kapir déning taler-taler Arab.

Ka'bah punika pusat rohanining jagad Islam—sawijining bangunan prasaja lan kuna ingkang nglambangaken tauhid, persatuan, lan sesambetan antawisipun iman Abrahamik lan Islam. Umat Islam boten nganggep punika minangka “griyanipun Allah” ing teges harfiah, nanging langkung dados titik puser ibadah ingkang katetepaken dening Allah piyambak. Tumindakipun Muhammad ing mangsa nalika Ka'bah sampun karusak lajeng kabangun malih, punika papan wiwitanipun kapemimpinanipun.

Banjir bandhang ngrusak Ka'bah, lan suku Quraisy banjur mbangun maneh. Nalika wis tekan wekdalé kanggo nglebokaké maneh Watu Ireng (Hajar al-Aswad) ing pojoké, klan-klan kang béda padha pasulayan babagan sapa kang pantes oleh pakurmatan iku. Wong-wong mau sarujuk yèn wong sabanjuré sing mlebu ing papan iku bakal mutusaké. Muhammad mlebu, lan piyambakipun ngrampungaké pasulayan mau kanthi kawicaksanaan: Panjenengané nempatké Watu Ireng mau ing sadhuwuring kain, banjur ndhawuhi supaya ana wakil saka saben klan ngangkat bebarengan, nggawa bebarengan, lan sawisé iku piyambakipun dhéwé masangaké ing panggonané. Kedadéan iki ndadèkaké panjenengané olèh pakurmatan gedhé lan gelar Al-Amin (“kang Bisa Dipracaya”) ing antarané wong-wong Mekah. Iki minangka salah siji saka prastawa-prastawa pra-kenabian kang wigati sing disorot ing akèh garis wektu. “Watu Ireng” iku minangka watu pojok dhasar kang dipasang déning Mohammed, kang dadi ratu kenabian tumrap Islam. Watu pojok dhasar ireng iku minangka pamalsuan kang cetha tumrap Kristus (watu pojok dhasar kang sejati), lan rusaking omah Ka'bah sawisé pirang-pirang taun amargi mlebu lan ditetepaké brahala-brahala uga dirampungaké déning Mohammed.

Sasampunipun kaum Quraisy nglanggar Prajanjian Hudaybiyyah, Muhammad maju dhateng Makkah kaliyan bala tentara kirang langkung 10.000 tiyang Muslim. Kutha punika nyerah kanthi perang ingkang sakedhik sanget. Muhammad lajeng mlebet dhateng Ka'bah, ngrusak 360 brahala ingkang wonten ing salebetingipun, lan ngladosi malih papan suci punika kanggé pangibadah dhateng Gusti Allah ingkang tunggal (Allah). Mekaten, Muhammad, raja Islam, mapanaké watu penjuru, lan Panjenenganipun nyucekaken Padaleman Suci

saking penyembahan brahala.

Ana telung kakuwasan sing metu saka jugangan tanpa dhasar ing kitab Wahyu, lan saben siji saka telu mau nggambarake sawijining Kristus palsu. Sétan, yaiku naga, ngupaya dadi kaya Kang Mahaluhur, lenggah ing dhampar Panjenengané lan nguwasani pasamuwan Panjenengané.

Heh, Lucifer, putraning ésuk, kapriye kowé wus rubuh saka swarga! Kapriye kowé wus kabanting tumeka ing bumi, kowé kang ngasoraké para bangsa! Awit ing sajroning atimu kowé wus ngandika, Aku bakal munggah menyang swarga, aku bakal ngluhuraké dhamparku ngungkuli lintang-lintangé Gusti Allah; aku uga bakal lenggah ana ing gunung pasamuwan, ing pojok sisih lor; aku bakal munggah ngungkuli dhuwuré méga-méga; aku bakal dadi kaya Kang Mahaluhur. Nanging kowé bakal katurunaké menyang naraka, menyang pojok-pojoké jugangan. Yesaya 14:12–15.

Naga ateisme metu saka jugangan tanpa dhasar ing Wahyu sewelas, lan kéwan saka Katulik munggah saka jugangan tanpa dhasar nalika tatu patié waras.

Kéwan galak sing sira deleng iku biyèn wus ana, lan saiki ora ana; lan bakal munggah saka jurang tanpa dhasar, sarta tumuju marang karusakan: lan wong-wong kang manggon ana ing bumi bakal padha gumun, yaiku wong-wong kang jenengé ora katulis ana ing kitab kauripan wiwit dhasaring jagad, nalika padha nyumurupi kéwan galak iku, sing biyèn wus ana, lan saiki ora ana, nanging satemené ana. Wahyu 17:8.

Kéwanipun Katulik munggah dhateng dhamparing bumi nalika angger-angger dina Minggu katetepaké nalika satunggaling pakempalan rangkep tiga dipunwujudaké. Kados déné naga, Katulik ngakeni dhirinipun dados Allah, kados ingkang kanthi cetha sanget sampun dipunmangertosi déning Paulus.

Aja nganti ana wong ngapusi kowé kanthi cara apa waé; awit dina iku ora bakal teka, kajaba luwih dhisik ana pambrontakan saka iman, lan manungsa duraka iku kawedharaké, yaiku putraning karusakan; kang nentang lan ngluhuraké awaké dhéwé ngungkuli sakèhé kang sinebut Allah, utawa kang disembah; nganti dhèwèké kaya déné Allah lenggah ana ing Pedalemané Allah, lan ngetingalaké awaké dhéwé manawa dhèwèké iku Allah. 2 Tesalonika 2:3, 4.

Kaya naga, kéwan galak Katulik iku antikristus; loro-loroné padha ngakoni awaké minangka Allah, lan loro-loroné padha kagandhèng karo karusakan pungkasané miturut paseksèn Kitab Suci, awit naga iku kabuwang mudhun menyang naraka, lan kéwan galak iku putrané karusakan. Karusakan iku tegesé karusakan pungkasan.

“Tekad antikristus kanggo nindakaké pambrontakan sing diwiwiti déning dhèwèké ing swarga bakal terus makarya ana ing anak-anak durhaka.” Testimonies, jilid 9, 230.

“Liwat paus Roma, pakaryan kang padha uga wis katindakaké ing bumi kéné kaya kang wis katindakaké ana ing pelataran swarga sadurungé pangeran pepeteng katundhung metu. Sétan ngupaya mbeneraké angger-anggeré Allah ana ing swarga, lan nyedhiyakake

owah-owahan miturut panemune dhéwé. Panjenengané ngluhuraké pangadilane dhéwé ngungkuli pangadilané Sang Nitahaké, lan ngedegaké karsané ing sadhuwuré karsané Yéhuwah, lan kanthi mangkono sajatiné mratelakaké manawa Allah iku bisa kliru. Paus uga lumaku ing dalan kang padha lan, kanthi ngakoni yèn dhèwèké ora bisa kliru, ngupaya nyelaraské angger-anggeré Allah supaya cocog karo gagasan-gagasane dhéwé, awit dhèwèké ngira yèn bisa mbeneraké kaluputan-kaluputan kang miturut panemune katon ana ing pranatan lan dhawuh-dhawuhé Pangéraning swarga lan bumi. Sajatiné dhèwèké kandha marang jagad, Aku bakal maringi kowé angger-angger kang luwih becik tinimbang angger-anggeré Yéhuwah. Iku minangka pangina kang gedhé banget tumrap Allahing swarga!” Signs of the Times, November 19, 1894.

Islam, ingkang dipunlambangaken déning Mohammed wonten ing sajarah abad kapitu, ugi medal saking jugangan tanpa dhasar nalika kunci ingkang kaparingaken dhateng Mohammed dipunputer. Nalika jugangan punika kabikak, “kumelun” medal ingkang ndadosaken pepeteng srengéngé lan awang-awang. Para perintis kanthi leres ngidentifikasi bilih “kunci” ingkang mbikak jugangan punika inggih perang Nineveh.

Nalika kita nyedhaki telung ayat kapisan ing Wahyu pasal sanga miturut pamahaman para perintis ing konteks sawijining penerapan rangkep telu saka pamedhar wangsit, kita nemokake yèn ciri-ciri kenabian ing ayat-ayat mau, kang makili bilai kang kapisan, dados pralambang saka ciri-ciri kenabian bilai kang katelu sing rawuh “kanthi rikat” nalika lindhu gedhé. Angger-angger dina Minggu dipralambangaké déning perang Ninewe.

Pétrus tanggung jawab kanggo mbeneraké ramalan palsu bab bal-balaning geni ing Nashville, lan piyambakipun mangertosi bilih panrapan ingkang leres tumrap pepengetipun Ellen White ngenani bal-balaning geni ing Nashville nandhani wiwitanipun “karusakaning éwonan kutha ingkang meh kabèh kasukakaken dhateng brahala.”

Bal-balan geni ing Nashville nandhani wiwitaning sawijining mangsa karusakan tumrap kutha-kutha, lan uga nandhani wiwitaning pawartosing pesen panguwuh cekak ing tengah wengi. Pesen mau diwiwiti kanthi serangan dadakan saka Islam, lan mangsa iku dipungkasi kanthi serangan dadakan saka Islam nalika lindhu gedhé. Mangsa pawartosing panguwuh tengah wengi iku nandhani pungkasaning mangsa pemeteraian tumrap wong satus patang puluh papat ewu, kang diwiwiti kanthi serangan dadakan saka Islam ing 9/11.

Panetepan segel tumrap satus patang puluh papat ewu banjur kawiwitan selaras karo garis Balaam lan kuldi, ing ngendi ana telung pukulan kang tekan puncaké ing hukum Minggu, nanging ing kono serangan kapindho kang ora kasangka-kasangka nyakup 7 Oktober 2023 marang tanah kamulyan kuna lan banjur ing bal-balan geni Nashville. Kabèh garis padha sarujuk, lan Pétrus mangertèni yèn pambukakan segel saka bebener-bebener iki, kang dipralambangaké minangka wong sikat bledug kang nglumpukaké manik-manik aji kang buyar lan mbuwangaké mau menyang pethi, iku minangka pakaryané Singa saka taler Yehuda.

Singa saka Yehuda nemtokake yèn pesen Nashville sing wis dibeneraké déning Peter kadadéan ing mangsa pungkasan saka pemateraian satus patang puluh papat éwu, kang diwakili ing sajarah sing kapethuk saka ayat patang puluh Daniel sewelas, lan luwih mligi ing pérangan sajarah sing kapethuk kang diwakili ing ayat sewelas nganti limalas saka bab sing padha. Ing ayat-ayat mau, perang Raphia lan perang Panium nuntun marang angger-angger Minggu ing ayat nembelas, kang diwakili déning perang Actium. Nalika perang Panium manunggal karo perang Actium ing wektu angger-angger Minggu, perang Nineveh uga dibalèni.

“kunci” kang kaparingaké marang Mohammed, rajané Islam, kang jenengé ora mung dadi wataké Islam, nanging uga panggonan karusakan kang ditandhani déning perang Nineveh. Jenengé sang raja “ing basa Ibrani yaiku Abaddon,” lan “ing basa Yunani jenengé Apollyon.” Basa Yunani lan Ibrani nekanaké Prajanjian Lawas lan Prajanjian Anyar sarta mulangaké marang kita yèn Abaddon tegesé “panggonan karusakan” lan Apollyon tegesé “sang karusak.” Ing ayat kaping sewelas saka Wahyu sanga, raja ing ndhuwuré Islam iku Mohammed, nanging uga “malaékat jurang tanpa dhasar,” yaiku Iblis. Kaya déné paus iku antikristus minangka tangan tengené Iblis ing bumi, Mohammed uga dikendhalèkaké kanthi langsung déning Iblis, malaékat jurang tanpa dhasar.

Ing hukum Minggu, uni telu-lapis dipaksa marang donya, lan tatu sing matèni kang diwènèhaké marang kapapanan ing taun 1798, mangkono nandhani pungkasané Jaman Peteng, waras. Nalika tatu sing matèni iku waras, jaman kapindho saka Jaman Peteng tekan, lan ing lindhu gedhé kang yaiku hukum Minggu, Islam muter kunciné lan kumelun kaya saka pawon geni nutupi srengéngé lan lintang-lintang nalika pepeteng bali manèh. Peperangan Ninewe diulang ing hukum Minggu, awit iku dadi kunci kang ndhatengaké jaman kapindho saka pepeteng. Ing kono murtad nasional katut déning karusakan nasional. Ing kono “despotisme aktif” nguwasani kanthi kebak, awit kumelun Islam kang ndadèkaké petengé srengéngé lan lintang-lintang ing peperangan Ninewe iku kaya pawon geni kang murub. “Pawon geni kang murub” iku minangka salah siji unsur saka prejanjiané Gusti Allah karo Abraham.

Lan kelakoné, nalika srengéngé wis surup lan wus peteng, lah ana pawon kang asep lan obor kang murub, kang lumaku ana ing antarané pisahan-pisahan mau. Purwaning Dumadi 15:17.

Pawon geni kang kumelun sing lumaku ana ing antarané pisungsung-pisungsung prajanjiané Abram iku nandhakaké pangawulan ana ing Mesir, kaya sing dipratandhakaké ing ayat kaping telulas.

Lan Panjenengané ngandika marang Abram, “Ngertènana temenan yèn turunmu bakal dadi wong manca ing sawijining nagara kang dudu duwèké dhéwé, lan bakal ngabdi marang wong-wong ing kana; sarta wong-wong mau bakal nandhesi turunmu patang atus taun.” Purwaning Dumadi 15:13.

“Pawon murub,” kados pawonipun Nebukadnezar ing Daniel bab tiga, nggambaraken pangawulan lan kawulan, kados dene kawontenanipun Sadrakh, Mesakh, lan Abednego.

“Nanging kaya lintang-lintang ing cakrawala amba kang lumaku ana ing dalan sing wis katetepake kanggo dheweke, ancangan-ancanganing Allah ora ngerti kesusu lan ora ngerti tundha. Lumantar pralambang pepeteng gedhe lan pawon kang ngepul, Allah wus mratelakake marang Abraham bab kaanané Israèl dadi batur-tukon ana ing Mesir, lan wus ngumumake manawa wektu anggoné padha manggon ana ing kono iku bakal patang atus taun. ‘Sawisé kuwi,’ pangandikané, ‘wong-wong mau bakal metu kanthi gadhahan kang akeh banget.’ Purwaning Dumadi 15:14.” *The Desire of Ages*, 33.

Nanging Sang Yehuwah wis njupuk kowé, lan ngirid kowé metu saka pawon wesi, iya saka Mesir, supaya kowé dadi umat pusakané, kaya kahanané kowé ing dina iki. Deuteronomy 4:20.

Kumelun sing ndadèkaké srengéngé lan rembulan dadi peteng nalika kunci perang Niniwe diputer, nandhakaké panganiaya sing wiwit kanthi tenanan nalika hukum Minggu ditetepaké. Mangkono, panganiaya ing Jaman Peteng banjur kaulang manèh. Para perintis kanthi bener ngenali yèn perang Niniwe iku “kunci” sing nggawa Islam mlebu ing sajarah kenabian minangka bilai kapisan ing taun 627. Perang iku dumadi antarané Roma lan Persia, lan iku nglambangaké kamenangan kanggo Roma, nanging kamenangan iku kalebu sing diarani kamenangan Pirus. Yaiku kamenangan sing satemené malah ngrugèkaké pihak sing menang. Ukara mau asalé saka sawijining kamenangan déning raja Pirus saka Epirus. Sawisé rong peperangan nglawan wong Roma (Heraclea ing 280 SM lan Asculum ing 279 SM), dhèwèké ngalahaké bala tentara Roma nanging kelangan pérangan sing gedhé banget saka pasukané dhéwé. Miturut legenda, banjur dhèwèké ngandika, “Menawa ana siji kamenangan kaya mangkéné manèh, kita bakal sirna.”

Peperangan Niniwe minangka kamenangan strategis tumrap Roma, nanging sawisé rampung, Roma lan Persia padha ora duwé kakuwatan manèh kanggo salajengipun kanthi èfèktif nahan serbuan Islam. Persia punika Amérika Sarékat, lan Roma punika kapausan, ing panggeneping modhèren saking peperangan Niniwe. Medhia-Persia minangka kakuwatan mawa kalih sungu nggambaraken kakuwatan mawa kalih sungu saking Amérika Sarékat. Nalika hukum Minggu, Amérika Sarékat namung dados satunggal sungu, awit ing mangsa tumuju dhateng hukum Minggu gambar kéwan buas sampun kawangun, lan pambentukan punika kasusun saking manunggaling kalih sungu dados satunggal. Ing Daniel wolu, wonten kalih sungu ingkang makili Kakaisaran Medhia-Persia, lan sungu Persia medal pungkasan.

Banjur aku ngangkat mripatku, lan weruh, lan lah, ana wedhus gèmbèl lanang ngadeg ing ngarepé kali, kang duwé rong sungut; lan loro sungut iku dhuwur; nanging siji luwih dhuwur tinimbang sijiné, lan sing luwih dhuwur iku metu pungkasan. Daniel 8:3.

Loro sungu Amerika Serikat, yaiku Republikanisme lan Protestanisme, manunggal dadi siji nalika gréja lan nagara padha sesarengan mbentuk gambar kéwan galak mau. Pambentukan iku kasampurnakaké kanthi jangkep nalika tandha kéwan galak mau dileksanakaké

lumantar undhang-undhang Minggu. Iki nandhani yèn Amerika Serikat ing sajroning undhang-undhang Minggu iku sejatiné mung Persia. Persia dikalahaké déning Roma ana ing paprangan Nineveh. Kepriyé Roma ngalahaké Persia iku duwé teges wigati sacara sajarah, awit saka manuver-manuver Heraclius, Kaisar Roma.

Kantheni cekak, Heraclius nglaksanakake sawijining serangan kejutan, dudu serangan maju langsung kantheni terang-terangan. Upayane kanggo nggayuh unsur kejutan iku kacathet ing sajarah. Unsur kejutan kasebut kalebu kaputusan kanggo nyerang nalika mangsa adhem, sawijining prakara kang ora lumrah ing jaman sajarah iku, nanging prakara iku ora mung nganti ing kono. Heraclius miwiti invasiné ing pertengahan September 627 saka lor (pagunungan dhuwur Armenia). Tinimbang ngliwati rute kang diarep-arep, yaiku terus mangidul langsung menyang ibukutha Persia, Ctesiphon, dhèwèké malah njupuk lintasan amba kantheni obah mangétan-kidul ing sadawaning wewengkon tapel wates (kira-kira tapel wates Turki-Iran jaman saiki). Banjur dhèwèké ngowahi arah mangidul lan mangulon, nyabrang Kali Great Zab tanggal 1 Desember 627. Kantheni mangkono, wadya-balané mapan ana ing Dataran Tinggi Nineveh (ing gisik wétan Kali Tigris), cedhak reruntuhan Nineveh kuna. Obahing pasukan iki, miturut patokan pasukan Persia, lumaku saka kidul menyang lor—sabaliké saka sing dikarepaké déning wong Persia. Wong Persia nyana manawa dhèwèké bakal terus meksa maju mangidul menyang Ctesiphon. Kahanan iki ndadèkaké panglima Persia, Rhahzadh, kecelik lan kapeksa ngoyak Heraclius menyang tlatah kang ora nguntungaké. Bab iki maringi kalodhangan marang wong Romawi kanggo milih papan perang ing dhataran cedhak Nineveh. Manuver iki nyegah wong Romawi supaya ora kepéngpet ing antarane pasukan Persia lan maringi dalan uwal menawa dibutuhaké. Digandhèngaké karo pedhut ing dina peperangan lan siasat mundur palsu nalika paprangan lumaku, ana pirang-pirang lapisan unsur kejutan. Invasi mangsa adhem kang kendel iki lan rute ngepung saka sisih jero nganti tekan tlatah Persia dianggep minangka salah siji saka prestasi militèr Heraclius kang paling agung. Prakara iki mbiyantu ngrubuhake kapercayan Persia lan maringi sumbangan gedhé tumrap kamenangan pungkasan wong Romawi ing perang dawa kasebut.

“Ing perang ing Ninewe, kang ditandhingaké kantheni sengit wiwit suruping wengi nganti jam kaping sewelas, wolulukur panji-panji, saliyané kang bisa uga pecah utawa suwek, direbut saka wong-wong Persia; pérangan kang paling gedhé saka wadya-balané padha diremuk dadi pecahan, lan para pamenang (wong-wong Romawi), ndhelikaké kapitunané dhéwé, ngliwati wengi ana ing paprangan. Kutha-kutha lan karaton-karaton Asyur kawukak sapisanan tumrap wong-wong Romawi.”

“Kaisar Romawi ora dadi kakuwatané saya kukuh déning panaklukan-panaklukan kang digayuhé; lan ing wektu kang padha, sarta lumantar sarana kang padha, wis kabukak dalan tumrap wong Sarasen kang cacahé akèh saka Arabia, kaya walang saka wewengkon kang padha, kang, nalika nyebarake ing sajroning lakuné kapitadosan Mohammedan kang peteng lan ngapusi, kantheni cepet nutupi saindenging karajan Persia lan karajan Romawi.

“Gambaran kang luwih pepak ngenani kasunyatan iki ora bisa diarep-arep saliyané kang diwènèhaké ana ing tembung-tembung panutuping bab saka Gibbon, saka ing kono cuplikan-cuplikan sadurungé iki dijupuk. ‘Sanadyan sawijining wadyabala kang menang wis kabentuk ana ing sangisoré panji Heraclius, upaya kang ora lumrah iku katoné malah ngentèkaké tinimbang nglatih kakuwatané. Nalika sang kaisar nggayuh kamenangan ing Konstantinopel utawa Yerusalem, sawijining kutha cilik kang ora kawentar ana ing tapel wates Siria dijarah déning wong Saracen, lan wong-wong mau ngremuk dadi cecag sawatara pasukan kang maju kanggo nulungi kutha iku,—prakara kang lumrah lan remeh, saupama dudu pambukaning sawijining revolusi gedhé. Para rampog iki iku para rasulé Mohammed; kawanié kang nggegirisi wis metu saka ara-ara samun; lan ing wolung taun pungkasaning pamaréntahané, Heraclius kelangan marang wong Arab propinsi-propinsi kang padha, kang biyèn wis direbuté manèh saka tangané wong Persia.’

“‘Roh penipuan lan semangat kang nggegirisi, kang papan padunungane dudu ana ing swarga,’ wus dililakaké uwal ana ing bumi. Sumur tanpa dhasar iku mung mbutuhake sawijining kunci kanggo mbukak, lan kunci iku yaiku ambruké Chosroes. Dhèwèké kanthi ngremehaké wis nyuwek layangé sawijining warga Mekah kang ora misuwur. Nanging nalika saka ‘sumunar kamulyané’ dhèwèké tumiba menyang ‘menara pepeteng’ kang ora bisa ditembus déning mripat, jeneng Chosroes dumadakan arep liwati menyang kalalèn ana ing ngarepé jeneng Mohammed; lan rembulan sabit iku kaya mung nunggu wektu munggahé nganti lintang iku tiba. Chosroes, sawisé kalah babar-pisan lan kelangan kakaisarané, dipatèni ing taun 628; lan taun 629 ditandhani déning ‘panaklukan Arabia,’ lan ‘perang kapisané wong Mohammedan nglawan kakaisaran Rum.’ ‘Lan malaékat kaping lima muni kalasangka, lan aku weruh sawijining lintang tiba saka swarga menyang bumi; lan marang dheweke kaparingaké kunci sumur tanpa dhasar. Lan dhèwèké mbukak sumur tanpa dhasar iku.’ Dhèwèké tiba menyang bumi. Nalika kakuwatan kakaisaran Rum wus entek, lan ratu gedhé saka Wétan mapan mati ana ing menara pepetengé, pangrampogan sawijining kutha cilik kang ora misuwur ing tapel wates Siria dadi ‘purwa saka sawijining revolusi kang gedhé banget.’ ‘Para rampog iku para rasulé Mohammed, lan kawigatening wani kang nggegirisi mau njebul saka ara-ara samun.’” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 495–497.

Peperangan Niniwe makili Roma modhèren ngrebut Amerika Sarékat nalika ukum Minggu, nanging iku kamenangan Pyrrhic, awit paukuman sing lumaku kanthi maju tumrap Roma wiwit nalika ukum Minggu.

Chosroes iku dadi kepalaing karajan Persia; mulane Persia, kang nggambarake ambruké Amerika Sarékat ing wektu angger-angger Minggu, iku dadi kunci kang mbukak telenging jurang tanpa dhasar nalika ambruké karajan kaping nem ing ramalan Kitab Suci. Iku nggambarake angger-angger Minggu ing Daniel sewelas ayat nembelas, telung puluh siji, lan patang puluh siji, uga Wahyu telulas ayat sewelas.

Pranenana komentar-komentaré pelopor Stephen Haskell ngenani ayat-ayat lan sajarah sing padha:

“Wong Arab, utawa wong Saracen, durung tau nindakake pangaribawa apa wae ing bumi. Ing sajarah bangsa-bangsa, wong-wong ara-ara samun sing mardika iki lumaku tanpa meh oleh kawigatèn. Agama Mohammedan nyawijèkaké suku-suku sing kasebar, lan ngutus wong-wong mau metu dadi para panakluk bangsa-bangsa. Majuning kanthi cepet sing ngancani gegaman Saracen iku akeh banget disebabaké déning pasulayan antarané wong Romawi lan Chosroes, pangarsa karajan Persia modern. Pasulayan iki njalari ambruké pihak sing pungkasan. Persia modern wis ngadeg kaya témbok pangalang, nahan kakuwatan Mohammed; nanging nalika kakuwatan iku ambruk, pangalang mau sirna, ‘sumur tanpa dhasar’ kabukak, lan wong Saracen mbebanjiri jagad. Nalika ‘sumur tanpa dhasar kabukak, metu kumelun kang nutupi pasuryané srengéngé.’ Gambaran iku kuwat banget, nggambaraké pangaruh peteng saka agama Mohammedan, nalika nyebar ing saindenging bumi.” Stephen Haskell, *The Story of the Seer of Patmos*, 164, 165.

Témbok panghalang ing sajarah Roma iku yaiku témbok pamisahan antarané gréja lan nagara, kang dibusak nalika undhang-undhang Minggu diberlakokaké. Ana lapisan liya tumrap kamenangan pyrrhic Roma nglawan Persia ing perang Niniwe, awit sadurungé wis ana perang Niniwe sing luwih dhisik, kang nglambangaké Alpha, déné perang taun 627 nglambangaké Omega. Perang iku dumadi ing taun 612 SM, kira-kira kapisah sèwu rong atus taun. Ing perang iku Asyur dikalahaké déning konfederasi telung pihak lan iku nandhani pungkasané Kakaisaran Asyur.

A. T. Jones maringi komentar babagan peperangan alfa ing Nineveh:

“Prakara-prakara ing pamaréntahan Asyur saya tumuju marang kahanan kang luwih ala, satemah ing taun 612 SM ana pambrontakan agung maneh saka telung nagara kang padha iku, ing wektu iki dipimpin déning Nabopolasar dhéwé. Pambrontakan iki kasil kanthi sampurna: Ninewe didadèkaké tumpukan reruntuhan; lan Kakaisaran Asyur kabagi dadi telung pérangan gedhé,—Media nyekel sisih lor-wétan lan lor kang paling adoh, Babil nyekel Elam lan sakabèhé tanah rata lan lebak-lebak Éfrat lan Tigris, lan Mesir nyekel sakabèhé wilayah ing sisih kulon Éfrat. Tanda panyegelan saka pasawijèn iki antarané Babil lan Media yaiku palakrama putriné ratu Media karo Nebukadnésar, putrané Nabopolasar. Ing nindakaké perané dhéwé ing pasawijèn nglawan Asyur iki, Firaun-Neko raja Mesir mangkat nglawan raja Asyur kanggo perang nglawan Karkemis ing pinggir Éfrat, nalika Raja Yosia saka Yehuda metu kanggo perang nglawan dhèwèké, lan katumpes ana ing Megido. Banjur, amarga kabèh wilayah sisih kulon iki dadi kagungan raja Mesir, mula nalika iku kanthi ngleksanani kedaulatané kang sah, kang dipikoleh lumantar panaklukan, dhèwèké nyopot Salum, putrané Yosia, saka kalenggahané minangka raja Yehuda, lan ngangkat Eliakim dadi raja Yehuda nggantèni dhèwèké, kanthi ngowahi jenengé dadi Yoyakim, sarta ngetrapaké pajeg marang tanah iku.” 1 Babad 3:15; 2 Para Raja 23:31–35.” A. T. Jones, *Review and Herald*, 15 Maret 1898.

Ing perang alfa ing Niniwe taun 612 SM, Kakaisaran Asyur tumeka ing wekasané, padha kaya karajan kaping enem ing ramalan Kitab Suci kang mungkasi ing undhang-undhang

Minggu. Sing menang ing perang mau yaiku sawijining pasatuan telu: Babil, Mesir, lan Media. Ing peperangan ing mangsa iku Raja Yosia séda ing Megido, mangkono dadi pralambang Armagedon. Ing perang omega ing Niniwe taun 627, Islam saka bilai katelu diluwari nalika témbok pangayoman ing Konstitusi dibusak, kaya dene dipralambangaké, kaya kang dicathet Haskell ngenani Persia minangka “témbok panghalang” pangayoman kang dibusak bebarengan karo kalahé Persia. Patiné Raja Yosia ing Megido nandhani yèn perang Niniwe kang kapisan iku perang kang kapindho ing dina-dina pungkasan. Perang Niniwe kang pungkasan saka loro perang mau ing taun 627, nalika kunci diputer lan jugangan dibukak, iku kang kapisan ing dina-dina pungkasan, awit kang kapisan bakal dadi kang pungkasan. Perang Niniwe kang kapisan antarané Asyur lan pasatuan telu mau nuntun marang Armagedon. Mangsa Jaman Peteng kang kapindho diwiwiti kanthi perang Niniwe lan dipungkasi kanthi perang Niniwe.

Kasunyatan-kasunyatan bab kalasangka kaping lima, yaiku bilai kang kapisan ing Wahyu bab sanga, iku kang dipahami déning para pelopor minangka paseksèn sajarah kang paling cetha tinimbang wacana apa waé ing kitab Wahyu. Uriah Smith mratélakaké kasunyatan iku kaya mangkéné:

“AYAT 1. Lan malaékat kang kaping lima nyebul slomprèt, lan aku weruh ana lintang tumiba saka swarga menyang bumi; lan marang dhèwèké kaparingan kunci telenging jurang tanpa dhasar.”

“Kanggo sawijining panerangan bab kalasangka iki, kita bakal maneh njupuk saka tulisanipun Pak Keith. Panulis iki kanthi trep ngandika: ‘Meh ora ana persetujuan kang sajajar mekaten antawisipun para juru-tafsir ngenani pérangan liya saka Kitab Wahyu kaya dene babagan panrapan kalasangka kaping gangsal lan kaping enem, utawa bilai kapisan lan kapindho, tumrap wong Saracen lan Turki. Prakara iki cetha sanget nganti meh ora bisa kalepatan dimangertèni. Tinimbang namung satunggal utawa kalih ayat kang mratélakakaken saben-saben, kabèh bab kasanga saka Kitab Wahyu, ing pérangan kang sami gedhéné, kapenuhan déning gambaran bab kaloroné.’ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 495.

Pétrus ana ing Panium kanthi tanggung jawab kanggo mbeneraké pesen bab bal-balan geni saka Nashville, lan kanggo kaping pisanan katon yèn unsur-unsur saka bilai kapisan selaras kanthi sampurna karo unsur-unsur saka hukum Minggu sing enggal bakal rawuh. Sang Singa saka taler Yehuda mbikak pangerten iki kanthi sarujuk karo garis-garis wangsit liyané sing wus Panjenengané tatan sadurungé. Para sejarawan bakal neksèni wigatiné serangan dadakan sing ditindakaké déning Roma marang wong Persia ing taun 627, lan nalika padha nindakaké mangkono, padha nyatet manuver Heraclius ngubengi lan menyang mburiné Persia ing mangsa adhem minangka siasat supaya tetep kasingid nganti tekan wektu serangan.

Sadhèrèk White maringi katrangan dhateng kita bilih Roma namung ngentosi “vantage ground,” lajeng piyambakipun badhé nyerang.

“Sabdaning Allah wis maringi pepeling bab bebaya sing wis ngancam cedhak; manawa iki ora digatekake, jagad Protestan bakal ngerti apa satemene ancas-ancasé Roma, mung nalika wis kasep kanggo uwal saka jebakan. Dheweke kanthi meneng-meneng lagi tuwuh ing kakuwasan. Piulang-piulangé lagi ngetokake pangaribawa ing balai-balai legislatif, ing gréja-gréja, lan ing ati-atiné manungsa. Dheweke lagi numpuk bangunan-bangunané sing luhur lan kukuh, ing papan-papan sing sesidhemané bakal diulangi panganiaya-panganiyané biyèn. Kanthi ndhelik lan tanpa dicurhaki dheweke lagi nguwatake pasukan-pasukané kanggo nglantarake ancasé dhéwé nalika tekan wekdalé kanggo nyerang. Kabeh sing dikarepaké mung papan kang nguntungaké, lan iki wis lagi diwènèhake marang dheweke. Ora suwé menèh kita bakal weruh lan bakal ngrasakake apa ancasé unsur Roma iku. Sapa waé sing bakal pracaya lan manut marang sabdaning Allah bakal kena cela lan panganiaya.” *The Great Controversy*, 581.

Kados déné Kaisar Heraclius, kapausan wis lumaku tumuju marang ancasé “kanthi ndhelik lan ora dikira-kira” minangka panggenapan saka Yesaya bab rong puluh telu, ing ngendi sundhalé Tirus dilalekaké sajroning sajarahing karajan kaping nem saka ramalan Kitab Suci. Serangan dadakan kang rahasia déning Heraclius iku nggambaraké donya kang nglalèkaké kapausan wiwit taun 1798 nganti tekan angger-angger Minggu. Baris ing dhuwuré baris, bilai kang kapisan makili bilai kang katelu lan kang pungkasan. Ing bilai kang kapisan ana sawijining pawartos panyatran kang diucapaké, kang uga selaras karo sajarah Islam lan mangsa panyegelan satus patang puluh papat ewu.

Lan dhawuh kaparingake marang wong-wong mau supaya aja ngrusak suketing bumi, utawa barang ijo apa bae, utawa wit apa bae; nanging mung wong-wong kang ora duwe meterai Allah ana ing bathuke. Lan marang wong-wong mau kaparingake manawa ora oleh matèni wong-wong iku, nanging supaya wong-wong iku disiksa limang sasi; lan siksahé kaya dene siksahé kalajengking, manawa nyengat wong. Lan ing dina-dina iku manungsa bakal ngupaya pati, nanging ora bakal nemokake; lan bakal kepéngin mati, nanging pati bakal mlayu saka dheweke. Wahyu 9:4–6.

Sadurungé kunci diputer ing peperangan Ninivé, yaiku hukum Minggu sing bakal enggal dumadi, wong sèwu patang atus patang puluh papat wis kapaterèn. Ing wektu hukum Minggu, karusakaning kutha-kutha, kang diwiwiti kanthi bal-balan geni ing Nashville, digambaraké minangka wektu “limang sasi,” nalika peperangan nggegirisi lan patumpahan getih kapindho déning kapausan diwiwiti minangka panggenapaning wangsulan kang kaparingaké marang para martir ing Jaman Peteng ana ing segel kaping lima.

Lan nalika Panjenengane wus mbikak segel kang kaping lima, aku weruh ana ing sangisoring misbyah jiwa-jiwane para wong kang padha dipatèni marga saka pangandikané Allah lan marga saka paseksèn kang padha dicekel: Lan padha sesambat kanthi swara sora, pangucapé, Ngantos pinten dangu, Dhuh Pangéran, ingkang suci lan satuhu, Paduka dereng ngadili lan males getih kawula dhateng para wong kang manggon ana ing bumi? Lan saben wong saka antarané padha kaparingan jubah putih; sarta dipangandikakaké marang wong-wong mau, supaya padha ngaso dhisik sadhela manèh, nganti para kancané padha ngabdi sarta para saduluré, kang bakal dipatèni kaya déné

wong-wong mau, wis kacukupan cacahé. Wahyu 6:9–11.

Para martir ing Jaman Peteng iku minangka golongan kapisan kang nggambarake para martir ing Roma Modern sajrone krisis undhang-undhang Minggu. Sadurunge krisis iku dumadi, wong satus patang puluh papat ewu wis kaségel, lan prosès panyegelan iku diwiwiti nalika 9/11 kanthi tekane Islam saka bilai katelu, lan panyiraman udan pungkasan. Nalika para martir saka Jaman Peteng kapisan takon kapan kapausan bakal diadili, wong-wong mau diparingi katrangan manawa bakal ana golongan martir kang kapindho nalika Jaman Peteng kaulang maneh, yaiku nalika kunci perang Niniwe kacumplungake ing kasampurnan ing undhang-undhang Minggu kang bakal enggal teka. Sadurunge golongan martir kang kapindho iku kacawisake, wong satus patang puluh papat ewu kaségel, lan mangsa panyegelan kang diwiwiti ing 9/11 iku katandhani ana ing segel kaping lima, awit pasemon kang kapacak ana ing kana katemu ing Wahyu pasal enem, ayat SANGA nganti SEWELAS, mangkono nandhani wiwitan lan pungkasaning panyegelan kanthi 9/11. Pungkasan iku ngenalake karusakane Islam kaya kang kapacak ing Wahyu SANGA, SEWELAS, lan wong-wong kang kaségel bakal wis netepi pengalaman Daniel kaya kang dilambangake ing Daniel SANGA, SEWELAS.

Kita badhé nglajengaken prakawis-prakawis punika wonten ing artikel salajengipun.